

Sygn. akt II CSK 472/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "P." Spółki Akcyjnej w S.
przeciwko Syndykowi Masy Upadłości "U." Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej "M." Spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ustalenie nieistnienia uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
oraz interwenienta ubocznego kwoty po 480 (czterysta
osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki P. spółki akcyjnej z siedzibą w S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 lutego 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Pełnomocnik powódki stwierdzenia, że „w sprawie zachodzi nieważność postępowania” w żaden sposób nie uzasadnił. Sąd Najwyższy w postępowaniu ze skargi kasacyjnej bierze jednak pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji (art. 398¹³ § 1 *in fine* k.p.c.). W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.). Odnosząc się do sformułowanego przez autora skargi kasacyjnej twierdzenia o nieważności postępowania, należało wskazać, że szczegółowa analiza sprawy nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Uzasadniając występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego autor skargi kasacyjnej wskazał, że pojęcie interesu prawnego, o którym stanowi art. 189 k.p.c., „budzi poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów, co wprost

wynika z zaskarżonego orzeczenia”. Zdaniem pełnomocnika powódki „to jak szeroko należy rozumieć interes prawny jest kwestią budzącą rozbieżności w orzecznictwie, a Sąd odwoławczy zbyt wąsko rozumie interes prawny i odmawia go skarżące”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, różni się od przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może być istotnym zagadnieniem, które z założenia jest problemem charakteryzującym się „nowością” i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2013 r., III SK 11/13, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, nie publ.). Z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że pełnomocnik powódki obie przesłanki potraktował zamiennie.

Odnosząc się do twierdzenia o występowaniu w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy przypomnieć, że przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy, dotychczas niewyjaśniony i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że niejednolita wykładnia określonego przepisu prawa, będącego źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że żadna z powołanych przesłanek nie została wykazana. Sformułowane w skardze kasacyjnej pytania nie stanowiły istotnego zagadnienia prawnego, ponieważ

zmierzały do uzyskania kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, nie zaś do rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego. Wywody przedstawione w skardze kasacyjnej w istocie stanowiły pozór występowania w sprawie zagadnienia prawnego.

W sprawie nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Uzasadnienie wniosku w zakresie analizowanej przesłanki autor skargi kasacyjnej sprowadził do polemiki ze stanowiskiem przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu. Sformułowane w ten sposób uzasadnienie nie pozwalało na przyjęcie, że zachodzą publicznoprawne okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ pełnomocnik powódki nie przedstawił jakichkolwiek argumentów, które mogłyby świadczyć o występowaniu rozbieżności interpretacyjnych. W szczególności nie wskazał na rozbieżne postrzeganie przesłanki interesu prawnego w orzecznictwie sądowym lub wypowiedziach doktryny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że „rozbieżności w orzecznictwie” nie można utożsamiać z różną interpretacją przepisów lub stosowania prawa przez sądy rozpoznające konkretną sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, nie publ.).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Tym wymaganiom autor skargi kasacyjnej nie sprostał. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzał

się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że w wyniku kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wnioski pozwanego oraz interwenienta ubocznego zawarte w odpowiedziach na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 107 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 8 pkt 22 w zw. z § 20 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw

l.n